

ва радостъ било да знаешъ, че не си осъденъ на смъртъ и да си спомняшъ за ведрото небе и топлото слънце.

Това съзнание тъй обгали душа и тѣло, че Павелъ намѣри какво сега той е тъй щастливъ, както никога не е билъ.

Когато си изгубилъ всичко — и най-малкото благо, дадено отъ нѣкжде, е съкровище. А за Павла, който бѣ изгубилъ и себе си, сега, следъ като се намѣри и се позна, а му върнаха и най цѣнното благо — той бѣ пиянъ отъ благодарностъ.

... Съобщението: осъденъ за винаги — му се стори като една хубава приказка за вечността. Павелъ почувствува, че разликата между смъртъ и веченъ затворъ е сѣщо такава